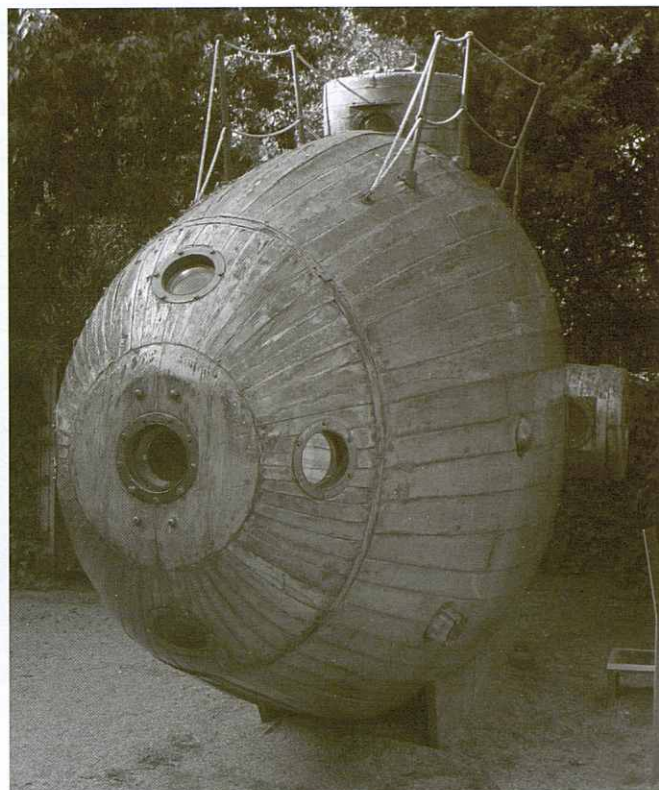

seva aventura apassionant de fondejar el mar per facilitar la feina als pescadors de corall cercant una millora social en la feina a través del submarí.

En parlem bo i asseguts mirant el mar, al fons les Illes Medes com si fossin vaixells que, atents, ens esperen. Fa un dia assolellat i clar, el cel és blavíssim i l'aturada sota l'ombra de la pineda s'agraeix. Parlar de Monturiol després de tot i el que s'ha di és difícil però resulta que en país tan petit com el nostre hi caben persones immenses, ell en fou un, també ho fou i, de la mateixa època l'ldelfons Cerdà, que va eixamplar el territori i va impulsar una nova ciutadania, obrint carrers, passos d'aire i canalitzacions d'aigua. Fou una generació de persones despertes i atentes que van millorar la qualitat social i humana pensant en el futur. Com que el grup de matinals es manté sensible a aquests esdeveniments, anem a trepitjar el petit país d'aquestes personalitats que han cultivat en el temps una actitud, una creació i una aportació que enriqueix les nostres vides.

El mar blau verd, l'aigua transparent i l'Empordà, com sempre, ens recorda la seva netedat.

Rosa Serra

Rèplica del submergible Ictineu I, ideat per Narcís Monturiol, que fou presentat al Port de Barcelona el 23 de setembre del 1859. Foto: A. Garcia

El grup de Matinals fa "El Carlit"

Farem una petita introducció de com va anar tot.

En primer lloc, el relat que segueix fa referència a la sortida que teníem programada el grup de matinals, per al juliol. Crec que tots ens ho vam passar bé, pel bon temps que va fer i per com tot el grup ens vam comportar en tot moment. Cadascú va ser responsable segons les seves possibilitats i força d'aprofitar i poder gaudir de l'entorn.

La sortida de Granollers és en dissabte per aprofitar el cap de setmana ja que el desplaçament és llarg i

ens permetrà que la sortida del dia següent sigui a primera hora del matí.

El diumenge, amb la motxilla a l'esquena i els nostres neguits al cos, l'ascens al pic més alt de la muntanya més emblemàtica del Pirineu Oriental i que posseeix la major concentració lacustre, el Carlit (2921m), del qual en línia recta tenim el mar a 80 km., fa respecte.

Comencem el camí tot seguint les indicacions que en tot moment trobem i per les quals només ens hem de deixar portar. Ens endinsem primer en un bosc de pi negre i més tard passem per diferents estanys: Negre, del Viver, de la Comassa, Sec, Vallell, Sobirà i Estanyol Glaçat del Sobirà. Aquest últim ens permet en la distància veure la cara Est del bicèfal Carlit, on ens dirigirem tot seguint els senyals. Al cap d'una estona trobem senyals vermells que indiquen la direcció correcta. Més tard aquests senyals ens indiquen per quina aresta hem d'agafar i això ens permet continuar l'ascens per unes roques trencadisses, sempre controlant els senyals i amb esforç. Finalment i després d'algunes dificultats, però amb un dia esplèndid i amb molt vent, arribem al cim. Tot l'esforç és oblidat per la bellesa del paisatge.

Cim del Carlit. Foto: J.M. Melero

Manoli Ruiz